

וקראו לאותו המקום "חרמה", סוד קריאת שם המקום על שם המעשה שהיה שם, הוא להחזיק אותו התיקון שלא יתבטל עוד. [א]

בלק

וירא בלק. (כב, ב). אמרו רז"ל: שנתירא מסיחון ועוג. כבר ידוע כי סיחון ועוג עומדים ביסוד, דהיינו סיחון בסוד הערלה שביסוד, עוג היא הקליפה המקבלת ליסוד ז"א שבקדושה. ובלק מקבלת לכתר רחל. א"כ — אמר בלק — הדברים הולכים כסדר. עכשיו שנכנעו המדרגות העומדות כנגד היסוד, יבואו להכניע המדרגות העומדות כנגד המלכות, ולכך נתירא בלק שמקביל למלכות. ובזה נבין למה רצה להתחבר בבלעם, שמדרגת בלעם היא בדעת, דהיינו שמקבל מהדעת דז"א. נמצא שבלעם מקבל מהזכר ובלק מהנקבה, וכוונתם היתה להגביר לזכר ולנקבה דקדושה.

עוד טעם אחר, כי בלעם הוא בדעת, ושם יש ההארות של יסוד אבא, והיו רוצים להמשיך הארות מאבא דקדושה על ידי בלעם, לאבא דקליפה, להחזיק קליפת מואב העומדת באבא דקליפה. וזה הטעם ג"כ שנתחברו במדין, לפי שעומדים באבא. וזה הטעם ג"כ שהלכו השרים לבלעם, לפי שהשרים עומדים ג"כ באבא. דכל זה עשה בלק שהיה מלך מואב, להחזיק הקליפה הזאת. אבל סוף סוף, בלעם בעצמו הוצרך להודות מפלת זה אבא דקליפה, כמ"ש: "ומחץ פאתי מואב". [א]

ויפתח ה' את פי האתון וגו' (כב, כח). טעם למה ויפתח ה' את פי האתון. כי בלעם היה עושה עמה מעשה אישות. ולפי שהקב"ה היה רוצה לגלות זה, הוצרך שהאתון עצמה תדבר ותאמר זה, כמ"ש: "ההסכן הסכנתי" וכו', וכמשרז"ל, דאל"כ מי היה מגלה. ושרי מואב שמעו דבר זה מפי האתון ונמאס בלעם בעיניהם. ותראה ותדקדק כי אחר ענין זה אינו נזכר עוד שרי מואב, כי הלכו להם, ולא רצו לישב עמו. [ז]

הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא לא ישכב עד יאכל טרף ודם חללים ישתה (כג, כד). כבר ידוע שהרבה מלחמות צריכים ישראל לעבור קודם שינוחו ממלאכתם. והמלחמה האחרונה יהיה מלחמת גוג ומגוג, שאז ישראל יקומו כארי וכלביא לנקום נקמתם מן האומות אשר לחצו אותם בגלותם. ובאותו הזמן הרבה יהיו שישתעבדו תחת ישראל, והם יהיו גרים גרורים. ויהיו מהם גם כן שיזידו לעלות ולהלחם עם ישראל. ולהם נאמר: "ויצא ה' ונלחם בגוים ההם" וגו'. וזהו: "הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא", שכך טבעו של הארי, כשרואה אדם אחד מונח על הארץ כמת, אז מסיר עצמו ממנו. אבל

כשרואה שרוצה להתגרות עמו, הולך עליו ומפילו עד עפר. מלחמת גוג ומגוג היא השליטה האחרונה שיחשוב ס"מ הרשע לשלוט על הקדושה. ויהיה הבירור האחרון שצריך להעשות. ואז יודע יחודו של המאציל יתברך שמו. וישראל אינם יכולים לשקוט כי אם שלימו פעולתם, היינו הבירור מכל הניצוצות שגזלה הס"א מן הקדושה. וזהו: "לא ישכב עד יאכל טרף", טרף דייקא. "ודם חללים", היינו קליפת נוגה שמעורב בה טוב ורע, שצריך שתהיה נכללת בקדושה לעתיד לבא. ונקראת הדם של הקליפות האחרות, לפי שהיא המחיה אותם. לפי שכל זמן שיש קטרוג גוזלת האורות מן הקדושה, ומביאה אותם לס"א. ובזמן התיקון לוקחת הניצוצות מן הס"א, ומביאה אותם לקדושה, ונקראים חללים, לפי שמעצמם אין להם שום דבר כלל, אלא חיותם תלוי במעשיהם של בני אדם, כמו שידוע. וכשלא יהיה עוד פגם במעשי בני אדם, אז הכל ילך בתיקון, ולא יהיה מקום לס"א לעמוד אפילו רגע אחד. ובאותו הזמן נאמר: "בלע המות לנצח". [ו]

הן עם וגו' לא ישכב וגו' (כג, כד). ופירשו רז"ל: שנתנבא שמשא לא ימות עד שיהרג בלעם ומלכי מדין. כבר אמרנו, שבלעם היא הקליפה העומדת נגד יסוד אבא דקדושה, וכן מדין. ולכך התיקון הוא בסוד: "גם את זה לעומת זה עשה האלהים", שתבא להם המפלה מבחינת המדרגות שבקדושה אשר הם עומדים לנגדם. הם עומדים נגד יסוד אבא שבקדושה, ולכך משה העומד ביסוד אבא, המשיך כח משרשו קודם מיתתו, להכניע הקליפות האלו העומדים שם לנגדו. [א]

פנחס

ויאמר וגו' וראה את הארץ (כו, יב"כ). המלכות היא מקבלת תיקונה מאבא, בסוד: אבא יסוד ברתא. ומשה העומד באבא, כשהיה הולך לראות ארץ ישראל שהיא המלכות, היה ממשיך אליה כח מן הראיה העליונה העומדת שם באבא. אח"כ: "וראיתה אותה ונאספת", כיון שאדם משלים תיקונו הראוי לו, אז מסתלק לשרשו.

אח"כ כתיב: "יפקוד ה'", המנהיג צריך שיהיה אחד שיהיה כולל כל נשמות ישראל בו. הנשמות של ישראל משתרשים בחג"ת דו"א ששם עיקר ההנהגה — מקום שעומדים האבות שהם כוללים כל נשמותיהם של ישראל. וכיון משה לעורר אלו המדות, לברור מנהיג אחד על ישראל כלול מאלו הג' מדרגות, שהם כללות הכל. וזהו: "יפקוד ה'", "ה'" הוא בחסד, "אלהי" הוא בגבורה. "הרוחות" הוא בת"ת. וז"ס אמרם ז"ל: אמר משה. רבש"ע גלוי